

2021.04.04. Húsvét vasárnap

Köszöntés: Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.

Olvasmány: Lk24,1-12: A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. 2 A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, 3 és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. 4 Amikor emiatt tanácstalanul álltak, íme, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. 5 Az asszonyok megrémültek, és a földre szegezték tekintetüket, de azok így szóltak hozzájuk: **Miért keresitek a holtak között az élő?** 6 Nincsen itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza: megmondta nektek még Galileában, 7 hogy az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia és megfeszíttetnie, de a harmadik napon fel kell támadnia. 8 Ekkor visszaemlékeztek szavaira, 9 és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. 10 A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, 11 de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. 12 Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeten. *

Alapige: 1Kor15, 19-22: Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak (eleeinoteros, hapax legomena) vagyunk. 20 Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak(koimaó, elszenderültek) zsengéje. 21 Mivel ember által van a halál (thanatosz), ember által van a halottak feltámadása (anasztaszisz) is. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek.

Húsvét, vagy talán jobban mondva a feltámadás ünnepe. Fontos számunkra. Kulcsfontosságú. Hiszen az ember halandó. A földi élete, pályája véges, meghatározott időig él ezen a bolygón.

Igeszakaszunk vissza is visz minket az első emberhez, Ádámhoz általa vagyunk halandóak, emberek, végesek. S egy másik ember által pedig feltámadás, örök élet nyílik meg. Jézus Krisztus által.

Merthogy Jézus ember is. Jézusról el szoktuk mondani, hogy hármass tiszte van. Úgymint próféta, főpap és király. De emellett kettős természete úgy, mint emberi és isteni természete. Merthogy csodás dolgokat visz végbe, s nem mindig lehet emberi módon, s tudományosan megmagyarázhatóan elmondani, hogy miként is cselekszik meg bizonyos dolgokat. Mint például a feltámadásnál sem igazán.

Az olvasmányunkban is azt látjuk, hogy az apostolok eleinte csak üres fecsegésnek vélik az egészet, amit az asszonyok mondanak, Péter meg elmegy a sírhoz, üresen találja, s elcsodálkozik magában a történeten.

Így csodálkozunk mi emberek rá az istenire, arra, ami Krisztusban is volt. Csakhogy Jézus Krisztusban ott az emberi természet is. Hiszen a Gecsemáné kertjében még félelmét tükrözi az imádsága. Aggódik, s a kereszten is fájdalmat szenved el. Valóságosan, testileg, megéli a rosszat, a nehezet is. A halált és a kint is.

Ezt azért hangsúlyozom, hogy tudatosítsuk: nagypéntek nélkül nincs húsvét. Halál nélkül nincs feltámadás. S ugyanígy Krisztus emberi természete és az isteni is összetartoznak.

Krisztus emberi és isteni természetű. S ez azért nagyon fontos, mert mind a kettőt látni kell. S mind a kettő fontos. Hiszen az ember által van halál, akkor általa kell legyen a feltámadás is.

S Krisztus által ezért jön be valami forradalmian új dolog az életbe. Hiszen megjelenik a feltámadás reménysége. Az a hit, hogy ha el is kell búcsúznunk, ha véget is ér az életünk, de van, ami ezen túlmutasson, van, ami felül emeljen minket. Hogy ne csak a halált lássuk, hanem azon túl is.

Éppen ezért tűnik olyan élesnek ez az igeszakasz. Hogy persze nagyon fontos ebben az életben, a jelenben a mában megélni a keresztyénségünket, a Krisztusba vetett hitet, hiszen az nagyon sokat formál rajtunk, a közösségeinken a társadalom egészén is.

S most sorolhatnánk, a diakóniát, a munkarendszereket, a szabad vasárnapot, a kórházakat, a szociális rendszert stb. De mégis, a keresztyénség túlmutat ezen. Hiszen nemcsak erre a földi valóságra tekintünk. Hanem többre is. S pont ezt a látást teszi lehetővé a hit, a feltámadásba vetett reménység.

Hogy egy új valóság képe lebeghet a szemünk előtt, s aztán így tudhatunk alkotni, létezni, ebben a jelenvaló világban is.

Drága testvérek, talán mi is elcsodálkozunk ahogyan Péter a történeteken, talán mi sem értünk mindent. S nincsen rá tudományos, mérhető, vagy racionális magyarázatunk.

De pont itt kell, hogy belépjen a hit, amely szintén része a megismerésnek. A hit, amely nem a látható dolgok létéről való meggyőződés, hanem a remélt dolgokban való bizalom. A hit amely kölcsönhatásban van a tudással. A hit amely tovább mutat.

Feltámadt Krisztus, örvendjete! Van reménységünk. Ámen.

Áldás (Zsolt118,24): Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László